

СОБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

березень 2005 №6 (59)

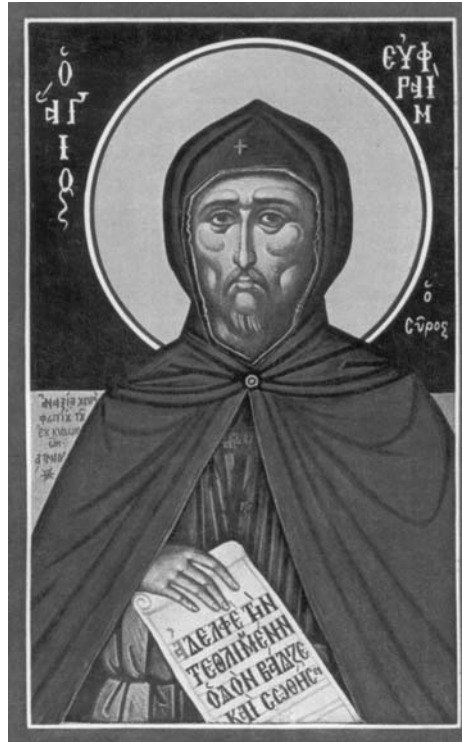
МОЛИТВА СВЯТОГО ЄФРЕМА СИРИНА

**Господи і Владико життя мого,
дух млявості, недбайливості,
владолюбства і пустослів'я віджени
від мене. Дух же доброчесности
і смиренномудрія, терпіння й
любоби даруй мені, недостойному
рабови Твоєму. Так Господи, царю,
дай мені зріти мої прогрішення
і не осуджувати брата мого, бо
Ти благословен єси на віки віків.
Амінь.**

Кожного дня Великого Посту, окрім суботи і неділі, читається молитва: "Господи і Владико життя мого". Молитва ця написана, за переказами, в IV столітті в Сирії подвижником Мар-Афремом, або, як ми звикли його називати, Єфремом Сирином — сирійським. Це був чернець, поет, богослов, один із славних синів сирійської Церкви, що увійшов до світової літератури як знаменитий письменник.

Чому ця коротка і проста молитва займає таке важливе місце у всьому пошому богослужінні? Тому що в ній перераховуються особливим чином, властивим тільки цій молитві, всі негативні і позитивні елементи покаєння і визнається, так би мовити, список наших індивідуальних подвигів. Мета цих подвигів — перш за все — звільнення від будь-якої недуги, що отрує наше життя перешкоджаючи нам вступити на шлях навернення до Бога.

Основна недуга — неробство, лїнь, недбалість. Це та дивна лїнь і пасивність всієї нашої істоти, що тягне нас завжди

"вниз", а не піднімає "вгору. Це справді глибоко вкорінений в нас цинізм, який на кожен духовний заклик відповідає: "навіщо?" і завдяки якому протягом всього нашого життя ми розтрачуємо дані нам духовні сили. "Лїнь" — коріння всіх гріхів, тому що вона отрує нашу духовність біля самих її витоків.

Плід неробства — смуток, в якому всі

вчителі духовного життя бачать найбільшу небезпеку для душі. Людина під владою смутку позбавлена можливості бачити щонебудь хороше або позитивне; для нього все зводиться до заперечення і песимізму. Це воістину диявольська влада над нами, оскільки диявол перш за все брехун. Він бреше людині про Бога і про світ; він наповнює життя темрявою і запереченням. Смуток — це самогубство душі, тому що, якщо людина знаходиться у владі смутку, вона абсолютно нездатна бачити світло і прагнути до нього.

Любоначаліє! Любов до влади. Як не дивно, але саме неробство, лїнь і смуток наповнюють наше життя владолюбством.

Лїнь і смуток перекручують все наше відношення до життя, спустошують його і позбавляють його всякого значення; вони примушують нас шукати відшкодування в абсолютно неправильному ставленні до інших людей. Якщо моя душа не направлена до Бога, не ставить собі за мету вічні цінності, вона неминуче стане егоїстичною, егоцентричною, а це значить, що всі інші творіння стануть засобами для задоволення її бажань. Якщо Бог не Господь і Владика мого життя, то я сам перетворююся на свого пана і владика, стаю абсолютним центром мого власного світу і розглядаю все з погляду моїх потреб, моїх бажань і моєї думки. Владолюбство, таким чином, в корінні перекручує моє ставлення до інших людей, стараючись підлаштувати їх собі. Воно не завжди спонукає нас командувати і воло-

(Закінчення на стор. 3)

Як ми хрестимося і як чинимо поклони перед Господом?

Піст — час для покаєння, тому під час Великого посту читаються покаєнні молитви і робляться поклони. Дуже важливо вміти правильно виконувати обрядові елементи нашої віри, тобто правильно хреститися і кланятися.

Хресне знамення — найважливіший знак нашої віри. Хрест є знаряддям і знаменом перемоги Христової над гріхом і смертю. Ісус Христос, наш Господь, стражданнями і смертю на хресті за гріхи всіх людей, цілого світу подолав не тільки гріх, але й саму смерть — воскрес із мертвих. Своєю перемогою на хресті

Господь наш Ісус Христос, переможець гріха і смерті, відкрив нам шлях до вічної перемоги, до вічного життя. Тому хрест і хресне знамення для нас є дуже важливими. Тепер і ми маємо можливість позбутися влади зла — гріха і вічної смерті, а для цього ми повинні йти за Христом, вірувати в Нього, любити Його і виконувати Його святу волю, в усьому слухатися Христа, з ним жити. Ось чому, щоб засвідчити нашу віру в Ісуса Христа, нашого Спасителя, ми носимо на тілі хрестик, а під час молитви зображуємо на собі правою рукою знак хреста, тобто осіняємо себе хресним знаменням (хрестимося).

Хресним знаменням починаємо і закінчуємо наші молитви. В нашому обряді хрестимося тричі. Хресне знамення робимо так: три перші пальці правої руки (великий, вказівний і середній) складаємо рівно разом пучками, а два інші (безіменний і мізинець) пригинаємо до долоні. Потім так складені пальці підносимо і прикладаємо до чола і кажемо: "В ім'я Отця", потім одразу кладемо цю ж руку на груди (живіт) і говоримо: "і Сина", потім звертаємо руку на праве плече, промовляючи: "і Святого", і накінець, поклавши руку на ліве плече, закінчуємо: "Духа. Амінь."

(Закінчення на стор. 5)

Блаженнішому Любомирові зроблять операцію

У відповідь на численні чутки, які цими днями поширюються серед громадськості про нібито раптове погіршення стану здоров'я та термінову операцію Блаженнішого Любомира Кардинала Гузара, Глави Української Греко-Католицької Церкви, хочемо повідомити таке. Глава УГКЦ зараз перебуває за кордоном, де йому справді мають зробити операцію на очі (у першій половині березня). Проте цю операцію не можна назвати терміновою: зір Блаженнішого Любомира погіршувався поступово впродовж кількох останніх років, і хірургічне втручання було заплановано вже давно. Про це Глава УГКЦ знав і до цього готувався. До речі, операцію мали робити ще наприкінці минулого року, але через політичні події в нашій державі — Помаранчеву революцію, переголосування II туру виборів Президента України — Блаженніший Любомир не бажав покидати своєї Батьківщини і переніс дату операції. Після хірургічного втручання впродовж довшого часу триватиме післяопераційний період. Повернення Блаженнішого Любомира на Святоюрську гору очікуємо вже на початку травня.

Закликаємо усіх вірних нашої Церкви та всіх людей доброї волі до молитви за успішне проведення операції!

о. Ігор Яців, прес-секретар Глави УГКЦ

Глава УГКЦ закликав своїх віруючих у США відчутти єдність з Україною

Глава УГКЦ Патріарх Любомир (Гузар), перебуваючи в ці дні з візитом у США, відвідав українські осередки у цій країні. Під час зустрічі в Українській школі у Вашингтоні він закликав місцевих греко-католиків відчувати єдність з одновітряними в Україні і світі, — повідомила українська служба радіо „Голос Америки“.

„Є важливим відчутти, що ми є одна Церква. І це незалежно від того, чи знають люди українську мову, володіють нею чи ні. Щоб вони відчували, що вони є частиною Церкви, яка має свій осередок в Україні. Але має своїх віруючих і в Америці, і в Канаді, і в Австралії. Одним словом, що ми є одне“, — сказав Патріарх Любомир.

Така єдність, впевнений владика, може існувати тільки за умов національної свідомості віруючих: „На чужині, поза межами України, кожен мусить себе запитати: а хто я є? Звідки я походжу? Що я з собою несусь? Що я собою представляю?“

Глава УГКЦ також згадав про нещодавні зміни у суспільному та політичному житті України. На його думку, ці процеси, які відбуваються, безперечно сприятимуть зміцненню свідомості українців як в Україні, так і поза її межами. „Останніми часами дуже цікаво. Помаранчева революція поставила Україну у центр уваги. Значить, я вже маю з чим ідентифікуватись“.

Історично склалося так, що діяльність УГКЦ поза межами України мала патріотичний характер. Оскільки в Україні за радянських часів греко-католики переживали переслідування, саме на відродження та підтримку існування своєї Церкви в Україні були направлені зусилля греко-католицької української діаспори. Наразі, мабуть, настав час зосередитись на самій вірі, на зміцненні духовних цінностей віруючих української діаспори, вважає Любомир (Гузар).

За його словами, тепер Україна різними способами може допомогти своїй діаспорі, навіть вже тим, що існує українська держава.

6 березня Патріарх Любомир відправив Службу Божу у місцевій українській греко-католицькій церкві Святої Трійці біля Вашингтона.

Найближчими днями Главі УГКЦ буде зроблено операцію на очі. Як повідомляє прес-секретаріат Глави УГКЦ, операція була запланована на кінець минулого року, але через політичні події в Україні Патріарх Любомир вирішив не залишати свою паству і перенести операцію на інший час.

Посол України передав Папі Римському побажання якнайшвидшого одужання

Посол України при Святому Престолі Григорій Хорунжий відвідав клініку „Джемеллі“, де перебуває на лікуванні Папа Римський Іван Павло II, і передав йому щирі вітання від Президента України Віктора Ющенка з побажаннями якнайшвидшого одужання, — повідомив УНІАН з посиланням на прес-службу МЗС України.

Як зазначається у повідомленні прес-служби, представниці українського жіноцтва в Італії подарували Святішому Отцеві вишиту ікону Богородиці з Дітям та букет квітів.

За повідомленням Католицького медіа-центру з посиланням на прес-службу Ватикану, стан здоров'я папи прогресує у доброму напрямку, продовжуються покращення, хірургічна рана загоюється, щодня проводяться вправи з реабілітації дихання і мовлення.

Українські редемптористи мають нового протоігумена

23-25 лютого у монастирі св. Альфонса у Львові відбулася капітула Львівської провінції Чину Найсвятішого Ізбавителя УГКЦ (редемптористи). Напередодні, 22 лютого, склав присягу новообраний протоігумен українських редемптористів о. Василь Іванів.

Капітула розглянула питання внутрішнього життя провінції, формації і семінарійної освіти, місійної діяльності Чину тощо. Саме на останнє питання звертає особливу увагу новий протоігумен. Редемптористи планують зробити ефективнішою діяльність своєї місійної станиці в м. Бердянську, мають запрошення на працю до Одеського екзархату УГКЦ. Під їх опікою також є духовний центр українців у столиці Іспанії, м. Мадриді.

В короткому інтерв'ю для РІСУ о. Іванів повідомив, що хоче приділити більше уваги харизмі редемптористів — духовній опіці людей, які з різних причин не можуть брати повноцінної участі в парафіяльному житті. „Більшість наших церков не мають пристосовань для людей на візках, інвалідів. Такі люди часто не можуть бути присутні на Службі Божій. А вони потребують особливої уваги“.

Велику надію о. Василь покладає на працю з молоддю, яка також є одним із головних напрямків діяльності редемптористів. Новий протоігумен планує активізувати організацію для молоді реколекційних таборів, знайомити з діяльністю ЧНІ.

Довідка: Українська гілка редемптористів була заснована Митрополитом Андреем (Шептицьким) 1913 року. Сьогодні вона нараховує 120 братів, серед яких близько половини є священниками. З Чину вишло багато єпископів УГКЦ.

Отець Василь Іванів народився на Тернопільщині; 1986 року вступив до монастиря, навчався у підпільному новіціаті та семінарії, 1991 р. отримав єрейські свячення. У 1991—1999 рр. душпастирював у Тернополі, опікувався молоддю, спільнотою „Віра і світло“. 1999—2001 рр. — духівник монастиря у Львові, 2001—2004 рр. навчався на ліценціаті в Римі. 8 грудня 2004 року його обрали протоігуменом Львівської провінції ЧНІ. За свою душпастирську діяльність він здійснив 35 місій.

МОЛИТВА СВЯТОГО ЄФРЕМА СИРИНА

(Закінчення. Поч. на стор. 1)

дарувати над іншими людьми. Воно може виражатися також в байдужості, презирстві, відсутності інтересу, уваги і пошани до інших людей. Дух неробства і безнадійності в цьому випадку направлений на інших; і духовне самогубство з'єднується тут з духовним вбивством.

Після всього цього — празднорозповідь. Людина одна — серед всіх створінь Божих — одержала дар мови. Всі святі Отці бачать в цьому дарі "відбиток" образу Божого в людині, тому що Сам Бог явить нам як Слово (Іван 1, 1). Але, будучи вищим даром, мова в той же час є і найбільшою небезпекою. Вона може стати засобом падіння, самознищення, обману і гріху. Слово рятуює і вбиває; слово надихає, і слово отруює. Правда виражається словом, але і диявольська брехня користується словом. Володіючи величезною позитивною силою, воно також має величезну негативну силу. Воно творить позитивне і негативне. Коли слово відхиляється від своєї божественної природи і призначення, воно стає порожнім. Воно "підкріплює" дух неробства, смутку, і життя перетворюється на суще пекло. Слово стає тоді дійсно владою гріху.

Покаяння, таким чином, направлено проти цих чотирьох проявів гріху. Це перешкоди, які треба видалити. Але тільки Один Бог може це зробити. Тому перша частина цієї великопосної молитви — крик з глибини людської безпорадності. Потім молитва переходить до позитивних цілей покаювання; їх теж чотири.

Ціломудрія, добротності. Значення, що його треба розуміти як позитивну протилежність духу неробства. Неробство перш за все означає розсіяння, розділення, злам наших думок і понять, нашої енергії, неможливість бачити речі, як вони

є, в їх цілому. Протилежність неробства і є саме цілісність. Христос відновив в нас цілісність, відновив справжню ієрархію цінностей, привівши нас назад до Бога.

Перший чудовий плід цієї цілісності або ціломудрія — упокорювання. Ми вже роздумували над цим. Воно перш за все перемога правди в нас самих, знищення всієї тієї брехні, в якій ми звичайно живемо. Одні покірливі здатні жити по правді, бачити і приймати речі так, як вони є, і завдяки цьому бачити Божу велич, доброту і любов до всіх. От чому сказано, що Бог покірливим дає благодать і противиться гордим.

За ціломудрієм і упокорюванням природно слідує терпіння. "Занепапа" в своїй природі людина — нетерпляча, так як не бачивши саму себе, вона швидко на осуд і засудження інших. Вона байдужа до всіх, окрім як до самої себе, тому вона хоче, щоб життя стало вдалим.

Терпіння справді божественна чеснота. Господь терплячий не тому, що Він "поблажливо" до нас ставиться, але тому, що Він бачить реально саму глибину речей, яку ми по своїй сліпоті не бачимо, і яка відкрита Йому. Чим більше ми наближаємося до Бога, тим терпеливіші ми стаємо, тим більше відображаємо в собі властиве одному Богу дбайливе ставлення, пошану до кожної окремої істоти.

Нарешті, вінець і плід всіх чеснот, всіх зусиль і подвигів є любов, та любов, яка, як ми вже сказали, може бути дана одним Богом; це той дар, який є метою всієї духовної підготовки і досвіду.

Все це зведено воедино в останньому проханні посної молитви, в якому ми просимо: "бачити свої гріхи і не засуджувати брата мого". Врешті-решт, перед нами стоїть одна небезпека: гордіня. Гордість — джерело зла, і зло — джерело гордості.

Недостатньо бачити свої гріхи, тому що навіть ця уявна чеснота може звернутися в гордість. Писання святих Отців повні застереження проти цього виду помилкового благочестя, яке насправді, під прикриттям упокорювання і самоосуду, може привести до диявольської гордині. Але коли ми "бачимо наші гріхи" і не "засуджуємо брата свого", коли, іншими словами, смиренномудрість, терпіння і любов з'єднуються в нас в одне ціле, тоді і тільки тоді головний ворог — гордість — знищується в нас.

Після кожного прохання молитви ми кладемо земний поклін. Не тільки під час молитви св. Єфрема Сирина кладуть земні уклони; вони складають відмітну характеристику всього посного богослужіння. Але в цій молитві значення їх розкривається краще всього.

У довгому і важкому подвигу духовного відродження Церква не відділяє душі від тіла. Людина відпала від Бога вся цілком, душею і тілом; і вся цілком людина повинна бути відновлена, щоб повернутися до Бога. Гріховне падіння полягає саме в перемозі плоті — тварної, ірраціональної похоті в нас — над духовною, божественною природою. Але тіло прекрасне, тіло святе, таке святе, що Сам Бог "став плоттю". Порятуюнок і покаювання тоді не презирство до тіла, не нехтування ним — але відновлення тіла в його справжньому служінні, як вирази життя і духу, як храму безцінної людської душі. Християнський аскетизм не боротьба проти тіла, але за нього. От чому вся людина — душею і тілом — кається. Тіло бере участь в молитві душі, так само, як і душа молиться не зовні, а в своєму тілі. Таким чином, земні уклони, "психофізичний" знак покаювання і упокорювання, поклоніння і послух, є відмінною рисою пісного богослужіння.

Підготував Б.С.

ПОМАЗАННЯ ЦАРСТВЕНОГО СИНІВСТВА

Помазання є окреме таїнство, що супроводжує хрещення: воно означає і засвідчує особистісний спосіб існування, якого набуває природа, оновлена у хрещенні, піднесення природного буття індивіда до рівня іпостасної ідентичності свободи й любові. Приймаючи помазання, новонавернений не просто прилучається до можливості спільного відродження природи в тілі Христовому, а й отримує печать особистого синівства, особистих і неповторних взаємин зі Святою Трійцею, через присутність Святого Духа в потаємних глибинах його особистого буття. Ось чому наша Церква наполягає на необхідності помазання відразу ж після хрещення. У такий спосіб вона пильнує ту істину, що як наша природа, так і наша індивідуальна неповторність, мають бути оновлені повною мірою. Це таїнство являє нам нашу особисту П'ятидесятницю, дар Святого Духа як Особу Дарителя та особливу благодать. Нам тут відкриваються двері теозису (обоження). Тобто у цій тайні відбувається сходження Святого Духа не

на воду, як у Тайні Хрещення, що створює умову зовнішню для преображення, а особисто на нас ставить печать, закваску з якої ми покликані рости до нового преображеного статусу синів Божих. У ранній Церкві слово сфрагіс (печать) мало багато значень. Але основне його значення відкривається у помазанні святым миром: це відбиток на нас Того, Хто володіє нами; це печать, яка оберігає і захищає в нас, як у посудині, цінність вмісту і його гарний запах; це знак нашого високого покликання. У Христі ми належимо Отцеві, приймаємось як Його діти. У Христі, істинному і єдиному Храмі, ми стаємо храмом Святого Духа. У Христі, Котрий є Цар, Священик і Пророк, ми стаємо царями, священиками і пророками, і за словами св. Йоана Златоустого "в достатку володіємо не одним, а всіма трьома достоїнствами".

Проте ми настільки відійшли від раннього Передання, що ці покликання не пов'язуємо до свого розуміння християнського життя та нашої духовності. Так,

Христос у повноті володіє цими харизмами, але коли мова заходить про нас, то ми фактично ці категорії ігноруємо, що приводить до завуження і збідніння розуміння самої Церкви і нашого життя у ній. Сотеріологічне значення цих трьох чеснот лежить у їх онтологічному характері, тобто їх належності самій природі людини, прийнятій самим Христом для її спасіння.

Помазання здійснюється *миром*, так само, як це робилося в часи старозавітних царів Ізраїлю, тобто у той спосіб, який уявляє оновлення людини в її царственій гідності та етосі, її верховенстві над усіма іншими живими створіннями. Внаслідок помазання відбулася зміна, але не в природі, як такої, а у взаєминах помазаника з народом як цілим. В унікальності його царської особи народ вбачав стрижень життя як спілкування та єдності і, водночас, прообраз очікуваного Месії, що надасть життя свободу і повноту Божих обітниць. Відповідно, Церква вбачає в особистій неповторності кожного христия-

(Закінчення на стор. 7)

ІСТОРИЧНИЙ ПОГЛЯД НА СВЯТУ ТАЙНУ МИРОПОМАЗАННЯ

Св. Тайна Хрещення робить нас Божими дітьми, а св. Тайна Миропомазання — Божими воїнами. "Святе Миропомазання — це Тайна, в якій охрещена людина через помазання св. Миром і молитву священника одержує ласку св. Духа, щоб непохитно й мужньо визнавати свою віру, свято жити, а в разі потреби — віддати за Христа своє життя".

В давнину разом з св. Хрещенням уділяли також Тайну Миропомазання. Св. Кирило Єрусалимський (+386) у своїх містаґогічних Катехизах новоохрищеним так пояснює св. Миропомазання: "Всі ми, що в Христа христилися, у Христа одягнулися (Гал. 3, 27). Ставши учасниками Христа, ви вийшли із купелі священних вод, то вам дали помазання, подібне до того, яким Христос був помазаний, а воно — це св. Дух. Він духовним елеєм помазався, тобто св. Духом... а ви помазалися Миром, ставши учасниками і причасниками Христа... І коли видимим способом тіло помазується, тоді Святим і Животворним Духом душа освячується".

У Старому Завіті пророки заповідали, що Дух Господній спочине на очікуваному Месії, даючи Йому місію спасіння. Сходження Святого Духа на Ісуса, коли Іван хрестив Його, було знаком, що саме Він є Тим, Хто повинен був прийти, що Він є Месією, Сином Божим. Проте ця повнота Духа не повинна залишатися лише участю Месії, а має бути уділена всьому месіанському народові. Неодноразово Христос обіцяв це вилиття Духа, і цю обітницю Він здійснив насамперед у день Пасхи (Ів. 20,22), а згодом більш велично — у день П'ятидесятниці. Наповнені Святим Духом, апостоли починають проголошувати «величні діла Божі» (Ді. 2,11), а Петро говорить, що це вилиття Духа є знаком месіанських часів. Ті, хто тоді повірив проповіді апостолів й охрестився, своєю чергою отримали дар Святого Духа. «Від цього часу апостоли, щоб виконати волю Христа, уділяли новоохрещеним через покладання рук дар Святого Духа, який доповнював благодать Хрещення. Тому в Посланні Євреїв серед інших елементів першої християнської науки бачимо і вчення про Хрещення й про покладання рук. Покладання рук справедливо визнається християнською традицією початком таїнства Миропомазання, яка певним способом увічнює в Церкві благодать П'ятидесятниці». Для кращого вираження дару Святого Духа до покладання рук дуже швидко додалося помазання пахучою олією (миром). Це помазання пояснює назву «християнин», яка означає «помазаник», і бере свій початок від помазання Самого Христа, «Якого Бог помазав Святим Духом» (Ді. 10,38). Цей обряд помазання зберігся до нашого часу як на

Сході, так і на Заході. Тому на Сході це таїнство називають Миропомазанням. На Заході назва Конфірмація (тобто «скріплення, підтвердження») означає, що це таїнство одночасно підтверджує таїнство Хрещення і скріплює благодать Хрещення.

У перших століттях Миропомазання становить, як правило, один обряд із Хрещенням, творячи, за висловом св. Кипріяна, «подвійне таїнство». Поширення практики Хрещення дітей, тим більше у всі пори року, зростання кількості парafій, що збільшувало епархії, — усе це не дозволяло єпископам бути присутнім на всіх хрещеннях. На Заході для збереження за єпископом завершення Хрещення введено часовий інтервал між уділюванням двох таїнств. Схід зберіг єдність двох таїнств так, що Миропомазання уділяє священник, який хрестить. Але він може здійснити це лише «миром», освяченим єпископом. Розвиткові західної практики сприяв один звичай Римської Церкви. Там існувало подвійне помазання святым миром після Хрещення: перше виконував священник над новоохрещеним під час виходу з купелі Хрещення, і воно доповнювалося другим помазанням, що його здійснював єпископ на чолі кожного новоохрещеного. Перше помазання святым елеєм, дане священником, залишилося пов'язаним з обрядом Хрещення; воно означає участь охрещеного у священничій, пророчій і царській місії Христа. Коли Хрещення уділяється дорослому, то існує тільки одне помазання після Хрещення — Миропомазання. Практика Східних Церков більше підкреслює єдність християнського вта-

ємничення. Практика Латинської Церкви чіткіше виражає спільність нового християнина зі своїм єпископом, гарантом і слугою єдності своєї Церкви, її католицькості й апостольськості, і тим самим, зв'язок із апостольськими початками Христової Церкви.

Важливим моментом, який випереджує Миропомазання і який певною мірою становить його частину, є освячення святого мира. Єпископ у Великий Четвер під час особливої Служби Божої освячує мир для всієї своєї епархії. У Східних Церквах таке освячення навіть закріплене за Патріархом: Антіохійська літургія виражає епіклезу освячення святого мира так: «Отче (...) зішли Твого Духа Святого на нас і на цю олію, що є перед нами, й освяти її, щоб вона стала для всіх, що будуть нею помазані і позначені, миром священним, миром царським, помазанням радості, одягом світла, плащем спасіння,

духовним даром, освяченням душі і тіла, вічним щастям, незгладимою печаттю, щитом віри і міцним шоломом проти усіх діянь противника».

Коли Миропомазання уділюється окремо від Хрещення, як у римському обряді, відправа розпочинається відновленням обітниць Хрещення і визнанням віри тих, хто буде миропомазаний. Так з усією очевидністю виявляється, що Миропомазання є продовженням Хрещення. Коли хреститься доросла людина, вона безпосередньо отримує Миропомазання і приймає Євхаристійне причастя. У римському обряді єпископ простирає руки над головами усіх, хто миропомазується; це жест, який від часів апостолів є знаком дару Духа. І єпископ молиться про вилиття Духа: «Боже Всемогутній, Отче Господа нашого Ісуса Христа, поглянь на цих хрещених, що на них покладаємо руки: Хрещенням Ти їх звільнив від гріха, Ти відродив їх водою і Духом. Як Ти їй обіцяв, зішли на них Духа Святого; дай їм у повноті Духа, Який зішов на Твого Сина Ісуса: духа мудрості й розуму, духа ради і сили, духа знання і синівської любові; наповни їх духом страху Божого. Через Христа, Господа нашого». Потім настає суттєва частина таїнства. У латинському обряді «таїнство Конфірмації уділяється через помазання чола миром під час покладання рук і словами: «Прийми печать дару Святого Духа». У Східних Церквах Візантійського обряду помазання миром відбувається після молитви епіклезі на найважливіших частинах тіла: чолі, очах, носі, вухах, губах, грудях, спині, (Закінчення на стор. 7)

Як ми хрестимося і як чинимо поклони перед Господом?

(Закінчення. Поч. на стор. 1)

Складені три перші пальці разом засвідчують нашу віру в Бога-Отця, Бога-Сина, Бога-Духа Святого, як у Єдиносущну і нероздільну Тройцю, а два пальці, пригнуті до долоні, означають, що Син Божий, після зшестя свого на землю, будучи Богом, став людиною, тобто означають Його дві природи — Божу і людську. Осіняючи себе хресним знаменням, ми кладемо складені пальці на чоло для освячення нашого розуму, на груди (живіт) — для освячення нашого серця і внутрішніх почуттів, а потім на праве і ліве плечі — для освячення наших тілесних сил, щоб вони служили нам на спасіння і на славу Богу.

Хресне знамення є для нас символом віри, віри в Пресвяту Тройцю, в Ісуса Христа — Бога, що став чоловіком ради нашого спасіння, в Христову перемогу на хресті — Його смерть і воскресіння, і вічне життя, дароване нам. Коли ми хрестимося і говоримо слова “В ім’я Отця і Сина, і Святого Духа” в голос або подумки, про себе, то цим ми засвідчуємо нашу віру і бажання жити і працювати на славу Богу. Слово “амінь” означає: істино, правдиво, нехай буде так.

Хресне знамення дає нам велику силу відганяти та перемагати зло і творити добро, але ми повинні пам’ятати, що хрест слід покладати на себе правильно і неквапливо, інакше буде не зображення хреста, а звичайні помаху рукою, від чого біси тільки радіють. Недбайливо чинячи хресне знамення, ми показуємо свою непошану до Бога — грішимо, цей гріх називається блюзнiрством або святотатством. Адже, на хресті вмер наш Господь Ісус Христос, і через хресну смерть і воскресіння Він дарував нам спасіння — нове життя!

Осіняти себе хресним знаменням, чи хреститися, слід на початку і закінченні молитви, а також при наближенні до всього святого: входячи в храм, прикладаючись до хреста чи ікони тощо. Хреститись можна і треба у всіх важливих випадках життя: в скруті, в горі, в радості, а також на початку всякого доброго діла чи будь-якої роботи, щоб вийшло все на славу Богу. Першою справою, котру вартувало б зробити зранку відразу після сну, має бути трикратне хресне знамення, воно ж має стати і останньою справою ввечері перед самим сном.

Усвідомлюючи свою гріховність і недостойність перед Богом, ми, на знак нашого смирення, супроводжуємо молитву поклонами. Поклони (метанії) бувають поясні (малі) і доземні (великі). Поклони зазвичай робляться разом з хресним знаменням.

В руській (українській) традиції поклін чинимо після хресного знамення, а не навпаки. Аргументуймо це великим досвідом святих нашої рідної землі. В Києво-Печерському монастирі за часів преподобних Антонія і Феодосія жив один преподобний монах Ісакій. Цей святий жив багато років суворим аскетичним життям, жив і молився він в затворі (печері). Про

преподобного Ісакія розповідає Києво-Печерський патерик: “...одного вечора почав він за звичаєм бити поклони, відспівуючи псалми — й так до півночі та, втомившись, сів на своє сидіння. І так він сидів, як звичайно, при згашеній свічці, аж раптом засяяло в печері світло таке яскраве, як від сонця, що аж зір людський сліпило. І прийшли до нього два юнаки прекрасні, обличчями осяйними, наче те сонячне світило, й мовили йому: “Ісакіє, ми — ангели, а оце ж іде до тебе й Христос з [іншими] ангелами”. І встав Ісакій, і побачив гурт бісів, а лица їхні ясніли понад сонце. Один з-поміж них саяв найяскравіше, і обличчя його [аж] променіло. І сказав йому: “Ісакію, це — Христос, впади ж і поклонися йому”. А Ісакій, не збагнувши, що то бісівське дійство та забувши перехреститися, вийшов із келії, щоби вклонитися бісівщині, наче Христові. Тоді біси вигукнули: “Нашим ти є, Ісакій!” І ввели його до келії, і посадили, і порозсідалися довкола нього. І вся келія і печерний прохід наповнилася бісами... Натомивши Ісакія, полишили його ледь живого й відійшли, поглумившись над ним.” Після цього випадку преподобний Антоній з братією довго опікувались над незсильним Ісакієм, доки він не повернувся до нормального життя. Ось так жорстоко познущалися біси над преподобним Ісакієм за те, що просто забув перехреститися перед тим, ніж поклонитися.

В V ст. в Кападокії (Мала Азія) жив великий святий — преподобний Симеон стовпник. Цей святий також прославився побожним суворим аскетичним і святим життям і, навіть, чудом. Він довгий час жив високо на стовпі, тому його і називають стовпником. “Життя святих” про Симеона Стовпника розповідають таке: “... диявол, ненависник всякого добра, прийняв вигляд

світлого Ангела і показався святому поблизу стовпа на вогняній колісниці з вогняними конями, котрий ніби опускався з неба, і говорив: “Слухай Симеоне! Бог неба і землі послав мене до тебе, як бачиш, з колісницею і конями, щоб взав я тебе, подібно Іллі, на небо; бо ти достойний такої честі за святість життя твого, і прийшов вже тобі час скуштувати плоди праці твоєї і прийняти вінець похвали від руки Господньої. Поспіши ж, рабе Господній, побачити Творця свого і поклонитися Тому, хто створив тебе по образу Своему; бажать і тебе побачити Ангели й Архангели з пророками, апостолами та мучениками.” Святий не розпізнав вражої облесливості і сказав: “Господи! Чи мене, грішника, хочеш взяти на небо?” І підняв Симеон праву ногу, щоб ступити на вогняну колісницю, але разом з тим осінив себе хресним знаменням. Тоді диявол з колісницею зник як порох, зметений вітром. А Симеон пізнав бісівську облесливість, розкався...”

Ось яке велике значення має хресне знамення!

Поясний поклін робимо так: стаємо рівно і хрестимося, аж після хресного знамення помалу чинимо поклін простягаючи праву руку до землі. В наш час не всі так простягають руку, а роблять легенький поклін, але правильним залишається простягати руку до самої землі. Поясний поклін виражає глибоке смирення, вшанування, котре віддаємо Богу. Доземний (великий) поклін робимо так: стаємо рівно і хрестимося, аж після хресного знамення стаємо на коліна і чинимо поклін, припадаючи руками до землі і чолом торкаючись (або майже торкаючись) до землі, після цього знову встаємо на ноги. Доземні поклони як і хресне знамення, є символом віри. Великий поклін виражає гріховне падіння людини і підняття її з упадку силою хреста — людина “падає” на коліна, припадає руками і чолом до землі, утворюючи хрест (якщо подивитись на людину в такому положенні зверху, то побачимо, що її положення утворює хрест) і відразу силою хреста встає знову на ноги. А стояння і молитва на колінах означає глибоке упокорення людини перед Богом, взивання до Господа з упадку гріховного, каюття. Тому, коли робимо доземний поклін, треба вставати одразу після поклону не знову на коліна, а на рівні ноги, щоб правильно і до кінця виконати цей символ віри, котрим засвідчуємо свою віру в те, що Христос нас підводить з гріховної немочі на рівні ноги, воскрешає нас силою свого славного воскресіння, котре ми з великою радістю зустрічаємо після довгого періоду посту і покаяння — Великого посту або Чотиридесятниці.

Підготував Сергій Паламарчук

ТАЛАНТ ЙОГО РОЗЦВІВ У ЛОНІ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Михайло Вербицький – священик, композитор народився 4 березня 1815 року у селі Улючі за 24 км від Сянока в родині священика.

Його батько помер, коли Михайлові було тільки 10 років.

Ним заопікувався його родич Єпископ Перемишльський Іван Снігурський. Спочатку разом з братом Володиславом він вчився в гімназії, а згодом у ліцеї.

Музичну освіту Михайло здобув у дяківській школі у Перемишлі (офіційна назва школи – Дяко-Учительський інститут). Оскільки мав гарний голос, то співав у славетному кафедральному хорі Собору Івана Хрестителя.

За його словами, дяківська школа була для нього консерваторією в мініятурі, а кафедральний хор дорівнював добрій опері – так гарно співали. У хорі плекали культ композитора Дмитра Бортнянського, якого М. Вербицький назвав “українським Моцартом”, та й рід Бортнянського своїм коренем сягає Лемківщини.

У 1833 році Михайло вступає до духовної семінарії у Львові. Тут він починає серйозно займатися музикою, опановує техніку гри на гітарі, яка стала його улюбленим інструментом, а згодом він створює підручник для навчання гри на гітарі, пише п'єси для цього інструмента. Однак через матеріальні нестатки М. Вербицький був змушений двічі залишити семінарію. З Божої ласки йому вдалося закінчити цей духовний заклад і стати священиком. У 1852 році одержав парафію в селі Млинах Яворівського повіту, де він служив Богові і людям аж до смерті, що сталося в 1870 році. Ще й досі чудом збереглася та дерев'яна церквочка (а їй уже з літ вийшло), в якій отець Михайло своїм чудовим голосом відправляв Святу Літургію, а млинівські парафіяни горнулися свого пароха, любили й шанували його, бо був він священиком за покликанням.

Захоплення музикою не згасало в ньому. Будучи священиком, він писав Літургійні композиції, які ще й тепер співає уся наша Галичина. І які літургійні шедеври створив він! “Єдинородний Сине”, “Святий Боже”, велично-пафосне “Алилуя”, яке в народі називають козацьким, “Отче наш”, причасний “Хваліте Господа з небес”, “Ангел вопіюще” та інші. Писав М. Вербицький і світську музику. Він автор багатьох музичних творів на народні мелодії, полонезів, вальсів, вступів до вистав. Він дав музичне життя поезії місцевих поетів, зокрема, М. Шашкевича, Ю. Федьковича та І. Чушалева і все це творив він на селі, де до кінця свого життя не мав піаніно, а використовував тільки стару фісгармонію.

Своєю кантатою “Заповіт” (“Завіщання”) на слова Тараса Шевченка М. Вербицький відкриває нову епоху в розвитку хорової музики в Галичині. Цей прекрасний музичний твір оригінальний за своєю структурою: він призначений для соліста, двох хорів – мішаного і чоловічого та симфонічного оркестру. Ця кантата вперше була виконана на Шевченківському концерті у Львові у 1868 році (Пригадаймо, що перший у Галичині концерт на честь Тараса Шевченка відбувся в Перемишлі в 1863 році).

Михайло Вербицький — автор музики до українського національного гімну “Ще не вмерла Україна”. У кожного з нас своя доля. Так і у пісні. Ось короткий життєпис цього національного гімну.

Початок 60-х років XIX століття характеризується пожевлінням духовного життя в Галичині, зокрема польська молодь була проінтята патріотичним піднесенням. Вони носили “рогатувки”, “польські чобітки”, емблеми із зображенням орла білий орел на червоному фоні, співали на своїх зібраннях бойову пісню польських повстанців — “Jeszcze Polska nie zginela”. Не відставали від поляків й українські студенти та гімназисти. Вони

виявляли свій патріотизм такими атрибутами, як: червоні гарасівки, вишивані сорочки, козацькі шапки..., а от бойової патріотичної пісні не було. Гімн “Руської ради” з 1848 року “Мир вам, браття, всім приносим” не мав того революційного пафосу, якого так прагнула молодь.

І ось у львівському журналі “Мета” № 4, 1863 рік, появилвся патріотичний вірш поета з Бориспілля поблизу Києва — Павла Чубинського — “Ще не вмерла Україна”. Цей вірш припав М. Вербицькому до вподоби як своїм високопатріотичним змістом, так і легкістю форми. Спочатку М. Вербицький представив цю пісню як солоспів і сам виконав її на сходах гімназійної “Громади” в Перемишлі. А щоб усі члени “Громади” могли цю патріотичну пісню бадьоро співати, то він зробив з неї хорову композицію. Урочисто виконали цей хоровий твір уперше в Перемишлі у день празника Св. Івана Хрестителя — 1-го липня 1864 року. На концерті був присутній старенький уже єпископ Тома Полянський. З глибокою побожністю він поблагословив і композитора, і його твір на слова Павла Чубинського — поблагословив у Княжгороді над Сяном. Була це знаменна подія. Ця патріотична пісня немов веселка поєднала наддніпрянців із галичанами: “Заспіває наш брат за Дунаєм або під Полтавою, а ві Львові і в Beskidaх голос лунає. Застогне Галицька Русь під Карпатами, а понад Дніпром у людей

(Закінчення на стор. 8)

Каплиця в селі Млини

Помазання царственного синівства

(Закінчення. Поч. на стор.3)

янина, що приймає миропомазання, нову можливість реалізації істинного життя й єднання з любові і, водночас, образ Христа, Котрий дарує свободу і наділяє життя повнотою божественного способу існування.

Ідея священства була ще більше забута ніж ідея царственості, а все це через дуалістичну концепцію ділення церковного тіла на клир та мирян. Тобто забувається про радикальне відновлення у Христі усіх речей та понять і взаємо виключається те, що є взаємодоповнючим. Кожний християнин, котрий приймає святу тайну миропомазання є покликаний до царського священства. Якщо атрибутами царя являється влада і управління, то справа священника – приносити жертву, тобто бути посередником між Богом і творінням, святиелем життя посередництвом його включенням до Божественної волі і гармонії. Людина має право і володіти цим світом і освячувати його, приводячи до єдності із Творцем. Тому ця влада проявляється у жертві, яка задовго до того, як стала синонімом відкуплення, була і продовжує бути суттєвим вираженням стремління людини до єднання із Богом, творіння — до своєї реалізації у Бозі, і яка по суті є порив, акт вихвалання, подяки і єднання. Падіння людини проявляється у її відраченні від священного покликання, відмові бути священником. Людина перетворюється на користувача. Такий "ідеал" однозначно

відкидає саму ідею жертви, священничє покликання людини. У своєму воплоченні, у приношенні себе Богові заради спасіння світу Христос являє справжню священну природу людини і, даруючи нам Своє життя у хрещенні і миропомазанні, відновлює наше священне достоїнство, закликає до "розумного богослужіння" (Рим.12,1).

І, нарешті, пророчє покликання. Через цей дар у нас відновлюється та пророчість,

яка була в Адама, який вільно спілкувався з Богом. Із Писання нам відкривається образ пророка, як того, хто чує волю Бога і тому може передати цю волю світові, того хто бачить усі події очима Бога, це той, для кого весь світ пронизаний Богом. Але у своїй гордості людина відкидає і цей дар, думає, що зможе володіти і пізнавати світ без пророчості, і навіть називає таке знання "об'єктивним". Проте покоління за поколіннями втрачає мрію свого дитинства про велич такого Абсолютного знання, а зустрічає реальний факт кризи: духовної, соціальної, політичної, екологічної і т.д. Перспективу маємо у дарі пророцтва, який ми отримуємо у тайнстві Святого Духа, котрий є даром трезвіння, чування, розрізнення добре і зла. Дар розрізнення і розпізнавання, істинного володіння у Христі і з Христом собою і своїм життям.

Печать помазання накладається на всі члени людського тіла, аби продемонструвати універсальність людської особистості, цілковиту причетність тіла до царської гідності особистості, що звільнилася від упокорення законам природної Необхідності.

З моменту помазання людське тіло несе печать дару Святого Духа, що є відзнакою тієї неповторності, яка не водиться до несхожості індивідуальних рис, а є благодаттю, даром природної самотрансценденції, закликом до любові й відповіддю на любов.

Підготував Михайло Бонис

ІСТОРИЧНИЙ ПОГЛЯД НА СВЯТУ ТАЙНУ МИРОПОМАЗАННЯ

(Закінчення. Поч. на стор.3)

руках, ногах, і при помазанні мовиться: «Печать дару Святого Духа». Миропомазання, як і Хрещення, завершенням якого воно є, уділяється лише один раз. Миропомазання витискає в душі незгладиму духовну печать, який є знаком того, що Ісус Христос позначив християнина печаттю Свого Духа, одягнувши його силою з висоти, щоб він став свідком Його. Кожен охрещений, але ще не миропомазаний, може і повинен прийняти тайнство Миропомазання. Оскільки в Хрещенні Миропомазання і Євхаристія творять єдність, то звідси випливає, що «вірні мають обов'язок прийняти це тайнство у відповідний час», бо хоч без Миропомазання і Євхаристії тайнство Хрещення правочинне і дієве, християнське втаємничення залишається незавершеним. Латинська традиція упродовж століть вважає «вік розсудливості» відповідним часом для отримання Миропомазання. У небезпеці смерті треба миропомазувати дітей, навіть якщо вони ще не досягли віку розсудливості. Якщо іноді про Миропомазання говориться, як про «тайнство християнської зрі-

лості», не слід, однак, плутати зрілого віку віри з дорослим віком природного розвитку. Св. Тома нагадує про це: «Вік тіла не визначає віку душі. Так, навіть у дитинстві людина може досягти зрілості духовного віку, про яку сказано в Книзі Мудрості (4,8): «Чесна старість — не в довголітті і не міряється числом років». Саме так багато дітей завдяки силі Святого Духа, яку вони отримали, мужньо боролися за Христа аж до крові».

Первісним служителем Миропомазання є єпископ. На Сході звичайно той священник, що хрестить, уділяє безпосередньо і Миропомазання під час тієї самої відправи. Але він чинить це святим миром, освяченим Патріархом або Єпископом, що виражає апостольську єдність Церкви, зв'язки з якою зміцнені тайнством Миропомазання. У Латинській Церкві використовується така ж процедура при Хрещенні дорослих або коли до повної єдності з Церквою приймається охрещений з іншої християнської спільноти, у якій немає правочинного тайнства Миропомазання. У латинському обряді звичайним служителем Миропомазання є єпископ. Хоч з поважних причин єпископ може доз-

волити священникам уділяти Миропомазання, все таки слід, з огляду на значення тайнства, щоб єпископ сам і її уділяв, не забуваючи, що саме з цієї причини відправа Миропомазання була віддалена в часі від Хрещення. Єпископи — наступники апостолів, вони отримали повноту тайнства Рукоположення. Уділювання ними тайнства Миропомазання ясно означає, що його наслідком є тісніше з'єднання тих, хто його приймає, з Церквою, з її апостольським початком та з її місією свідчити про Христа. Якщо християнинові загрожує небезпека смерті, то кожний священник може уділити йому Миропомазання. Церква прагне того, щоб ніхто з її дітей, навіть найменших, не зійшов з цього світу, не будучи збагачений Святим Духом через дар повноти Христа. Після св. Миропомазання і діти, й дорослі приймали св. Причастя. Ця практика була в давнину загальною і на Сході, й на Заході. Латинська Церква давала дітям св. Причастя зараз по Миропомазанні ще до шостого століття, а Східні Церкви загально зберегли її по сьогодні.

Підготував Андрій Бонис

Талант його розцвів у лоні української Церкви

(Закінчення. Поч. на стор. 6)

серце болить.” — так писав 1863 року Пантелеймон Куліш у листі до редактора Львівської газети “Слово”.

У Львові пісню “Ще не вмерла Україна” вперше у хоровому опрацюванні виконали на концерті, присвяченому відкриттю українського театру в новозбудованому “Народному домі”. Надруковано текст цієї пісні з нотами вперше у Львові в 1885 році у збірнику пісень під назвою “Кобзар”.

Минали роки... Пісня “Ще не вмерла Україна” розправляла крила — спочатку над Дністром, а потім над Дніпром. Вона стала українським національним гімном, а тепер у незалежній Україні — Державним Гімном України. Творцем цієї величної мелодії

Українського Гімну був отець Михайло Вербицький — уже минуло йому 190 років від дня народження.

Багатогранний талант Михайла Вербицького розвивався і розцвів у лоні української Церкви в Перемишлі. Власне, Перемишль став осередком української хорової музики в Галичині. Катедральний хор Собору Івана Хрестителя, славетна дяківська школа, гімназійне товариство “Громада” — ось те цілюще джерело, з якого черпав натхнення і снагу до праці отець Михайло Вербицький. Він до кінця свого життя служив двом великим силам нашого духовного життя — молитві і пісні — служив самовіддано, одержимо і повсякчас.

Микола Герета

Розклад Богослужінь з 14.03 по 27.03.2005 р.Б.

Кожної неділі:

7.00, 8.30, 11.00 — Божественна Літургія.
17.00 (27.03 о 18.00) — Вечірня. Акафіст до Страстей Христових.

Перший тиждень Великого Посту.

Понеділок, 14 березня. Вівторок, 15 березня.

Четвер, 17 березня - ЛІТУРГІЯ НЕ СЛУЖИТЬСЯ:

6.30 — Утреня. І час.

8.00 — Акафіст за здоров'я і всяке прошення.

18.00 — Велике Повечеря з каноном Андрея Критського (поклони).

Середа, 16 березня:

6.30 — Утреня. І час.

7.15 — Літургія напередосвячених Дарів. Парастас-Сорокоусти.

18.00 — Велике Повечеря з каноном Андрея Критського (поклони).

П'ятниця, 18 березня:

6.30 — Утреня. І час.

7.15 — Літургія напередосвячених Дарів. Парастас-Сорокоусти.

16.30 — Хресна дорога для дітей.

18.00 — Хресна дорога.

Субота, 19 березня:

7.20 — Утреня.

8.00 — Божественна Літургія за упокій.

9.30 — Божественна Літургія за здоров'я.

17.00 — Велика Вечірня. Утреня.

Понеділок, 21 березня:

7.20 — Утреня.

8.00 — Божественна Літургія за здоров'я.

19.00 — Вечірня.

Вівторок, 22 березня:

7.20 — Утреня.

8.00 — Божественна Літургія за упокій.

18.30 — Акафіст за здоров'я і всяке прошення.

19.00 — Вечірня.

Середа, 23 березня:

6.30 — Утреня. І час.

7.15 — Літургія напередосвячених Дарів. Парастас-Сорокоусти.

18.00 — Пасії.

19.00 — Хресна дорога для молоді.

Четвер, 24 березня:

7.20 — Утреня.

8.00 — Божественна Літургія за здоров'я.

19.00 — Вечірня.

П'ятниця, 25 березня:

6.30 — Утреня. І час.

7.15 — Літургія напередосвячених Дарів. Парастас-Сорокоусти.

16.30 — Хресна дорога для дітей.

18.00 — Хресна дорога.

Заупокійна субота, 26 березня:

7.20 — Утреня.

8.00 — Божественна Літургія за упокій.

9.30 — Божественна Літургія за здоров'я.

17.00 — Велика Вечірня. Утреня.

Кожної суботи.

16.00 — Науки для хресних батьків.

Наші парафіяни:

Роман Лазорак, 1984 р.н. — Ореста Янушевич, 1981 р.н.;

Мирослав Коссак, 1983 р.н. — Ірина Коваль, 1983 р.н.;

Олег Войцехівський, 1968 р.н. — Наталія Гаргас, 1984 р.н.;

Олег Пасічник, 1979 р.н. — Софія Стець, 1983 р.н.;

Борис Данилюк, 1967 р.н. — Надія Бодак, 1977 р.н.;

Віталій Іванов, 1973 р.н. — Ольга Музичак, 1974 р.н.

отримали Святу Тайну Подружжя.

Вітаємо Вас, дорогі у Христі, із одруженням і зичимо Вам любові, злагоди, миру, здоров'я, вірності та багато діточок!

Наші жертводавці:

п. Марія — 50 грн.; безім. — 20 грн.;

п. Наталя — 20 грн.; п. Іванна Білик

— 10 грн.; п. О. Янковська — 10 грн.;

п. Матійчик — 20 грн.;

п. Пігур — 5 грн.; п. Ірина — 50 грн.;

п. Марія — журнал із CD для

Недільної школи.

Нехай милостивий Господь сторицею винагородить Вас за складені Вами пожертви.

Отримали Святі Тайни Хрещення та Миропомазання:

Маркіян Саруневич, Вікторія Балук, Віктор Дуплика, Анастасія Суранович, Тетяна Захарчук.
Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Відійшли у вічність:

Володимир Фідик, 72 р.; Валерій

Борисов, 57 р.; Стефанія Харевич,

77 р.; Віктор Романов, 68 р.;

Катерина Павелко, 84 р.;

Володимир Роїк, 74р.; Валентина

Кургаєва, 66р.; Віталій Панченко,

65р.; Ніна Журавель, 77р., Євгенія

Бик, 59р.; Йосиф Чурило, 42р.; Ігор

Меньок, 31р.; Йосип Гуска, 61р.;

Оксана Родіонова, 37р.;

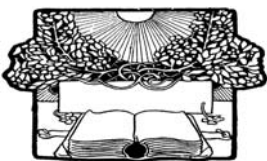
Михайлина-Стефанія Ярема, 73р.;

Степан Ференц, 72р.;

Катерина Стецько, 84р.

Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо співчуття рідним та близьким покійних.

Запрошуємо на “Біблійні читання”

кожного вівторка у читальному залі нашої парафії о 18.30 год.

Управління парафії